

Nagyobb a füstje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis láng. Ez a kis láng egy öngyújtóban lakott. Amikor nagy ritkán alakot öltött, mindig nagy kedvvel, nagy lánggal égett: az öngyújtó tulajdonosa, egy mogorva öregúr nem ismerte, hogyan kell szabályozni a lángot. És ritkán is használta a gyújtót: kocapipás volt. A láng még ilyenkor sem vehette fel az igazi, kedvelt alakját, csak néhány pillanatig, a parazsat megvetette, alantas megjelenésnek találta. Amint egy alkalommal saját korlátozott életteréről elmélkedett az öngyújtóban, erős ütődést érzett, a gyújtó leesett a földre, elvesztették.

Néhány órával később fölemelték. Az új gazda minden nap többször is használta, alapkellék lett. Ő ugyanis egy piromán volt. Annyi petárdát, gyufát, csilivili rakétát a kis láng soha nem látott azelőtt. Papíron, ruhán és szőrön is megjelenhetett többször is. A kis lángnak nem sikerült megszöknie, pedig szívesen lobogott volna erdőkön, mezőkön, épületeken, de a piromán nagyon óvatos volt. Ahogy telt-múlt az idő, az öngyújtóból egyre csak fogyott a gáz, a kis láng érezte, hogy közel a vég. Amikor már nehezen kapott lángra, a piromán elhajította egy sikátorba a gyújtót, minek bajlódjon vele.

Több nap telt el így a hidegben, sötétben, míg egy remegő kéz ismét fölemelte. Csak sokadik próbálkozásra lobbant fel a kis láng, épp annyi ideig, amíg egy gyertyára át nem telepedett. Régi otthona, az öngyújtó kihunyt mindörökre. "Na, az én perceim is meg vannak számolva, hiszen ezt az ócska gyertyacsonkot hamar leégetem", mérgelődött bosszúsan. De milyen percek voltak azok! 5-6 ember kuporodott köréje, mind kopott szakadt ruhában, koszosan, de az arcukból mintha reménység, boldogság sugárzott volna. Még énekeltek is. Egy fenyőág is odakerült valahonnan. Nem volt elég száraz, hogy a láng megkóstolhassa, de efféle gondolatok már nem foglalkoztatták. Aztán eljött a pillanat és kihunyt a gyertya. A füstje még érződött egy darabig, de senkit nem zavart.

(2006. december)

[vissza a főoldalra](#)